

Nieuwsbrief OR Updates 2026-14

Nummer 14, 2026

Redactie: prof. mr. E.C.H.J. Lokin, mr. drs. K.H. Boonzaaijer en mr. E.H. Leemreis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:1300](#) 17-07-2026

Hoge Raad oordeelt inzake KNVB/Vitesse: geen rechterlijke terughoudend bij beoordeling besluiten van rechtsprekende organen. Vitesse behoudt proflicentie.

Hof

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2026:1832](#) 07-07-2026

Bestuurder en aandeelhouder van SCF-Solutions/ABN AMRO Bank

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2026:3978](#) 16-06-2026

Toetsing besluit rvc tot ontslag van bestuurder

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2026:1603](#) 11-06-2026

Uitstoting minderheidsaandeelhouder na overname Inter-Psy

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2026:1540](#) 09-06-2026

Vordering tot vernietiging van besluiten van OK-bestuurder; vordering tot betaling van kosten van verweer van OK-functionarissen; verhaal verweerkosten op bedrag dat met toestemming van de OK buiten het vermogen van de vennootschap is geplaatst?

Rechtbank

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2026:4781](#) 15-07-2026

Ziekmelding vlak voor de BAVA staat een ontslag van een statutair bestuurder niet in de weg

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2026:8480](#) 14-07-2026

Verzoekster niet-ontvankelijk in faillissementsverzoek en verzoek heropening vereffening

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2026:4528](#) 13-07-2026

Ontslagbesluit niet rechtsgeldig genomen want voldongen feit

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2026:4629](#) 10-07-2026

Een geschorste directeur-bestuurder maakt in kort geding onvoldoende aannemelijk dat zij slechts werknemster is

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2026:4244](#) 03-07-2026

Bevoegdheidsincident statutair bestuurder

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2026:3984](#) 25-06-2026

Ontslagen bestuurder/Vallei Accountants

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2026:8315](#) 08-04-2026

Curator schiet tekort in eigen verplichting om administratie veilig te stellen. Met wenk

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2026:4633](#) 18-02-2026

Verkoper/Convent Capital c.s.

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2023:5549](#) 30-08-2023

Sportsfanatic/Bestuurder

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2021:5069](#) 09-06-2021

Schol q.q./Bestuurder van Kozijnwens B.V.

RECHTSPRAAK

Ontslagbesluit niet rechtsgeldig genomen want voldongen feit

Een statutair bestuurder wordt ontslagen vanwege een vertrouwensbreuk. De vennootschap heeft ernstig verwijtbaar gehandeld door het ontslag voorafgaand aan de besluitvorming feitelijk al vast te leggen. De raadgevende stem van bestuurder is daarmee geschonden.

Feiten

Bedrijf 1 is een Noorse beursgenoteerde producent van zeevruchten. Verweerder ('de Vennootschap') is een dochteronderneming van bedrijf 1 en is 100% aandeelhouder en bestuurder van bedrijf 2, de Nederlandse dochteronderneming. Verzoeker ('de Bestuurder') is sinds 1 april 2021 bij (de rechtsvoorganger van) de Vennootschap in dienst. Begin 2023 werd hij CFO en statutair bestuurder van bedrijf 2 en vanaf 1 januari 2024 CEO. Binnen de Vennootschap gold een bonusregeling voor de directie, waarbij onder meer bonussen waren gekoppeld aan de bedrijfsresultaten en specifieke doelen. Uitbetaling vond plaats in april en vereiste dat de bestuurder zich in een 'non-terminated position' bevond. In juli 2025 moest de Vennootschap producten terugroepen vanwege voedselveiligheid. Na een inspectie door de NVWA volgde een waarschuwing wegens onder meer een te hoge temperatuur van visproducten en onvoldoende onderhoud aan bedrijfsruimten. Uit verklaringen van verschillende directieleden en HR-functionarissen kwam naar voren dat al langere tijd zorgen bestonden over de wijze waarop de Bestuurder zijn functie als CEO vervulde. Deze hadden onder meer betrekking op onvoldoende regie en daadkracht, het onvoldoende managen van incidenten en een steeds moeizamer wordende samenwerking binnen het directieteam. De Bestuurder zou hierover meerdere malen zijn aangesproken, maar volgens de Vennootschap leidde dit niet tot voldoende verbetering.

Op 27 november 2025 deelde de COO de Bestuurder mee dat hij zou worden ontslagen als CEO en vanaf 28 november 2025 werd hij vrijgesteld van werkzaamheden. Op 1 december 2025 werd binnen de organisatie meegedeeld dat de Bestuurder zou vertrekken.

Partijen onderhandelden vervolgens over beëindiging van de arbeidsovereenkomst, maar bereikten geen overeenstemming. Op 29 januari 2026 werd tijdens een aandeelhoudersvergadering het ontslagbesluit genomen. De Bestuurder en zijn advocaat hadden de vergadering verlaten nadat de advocaat niet mocht blijven wegens het ontbreken van een schriftelijke volmacht. De Vennootschap bood de Bestuurder vervolgens aan een nieuwe vergadering te plannen om hem alsnog in de gelegenheid te stellen zijn adviesrecht uit te oefenen.

De Bestuurder verzoekt de rechtbank onder meer om betaling van loon tot het einde van het dienstverband, een eindafrekening, een billijke vergoeding, een transitievergoeding en verschillende bonussen. Daarnaast verzoekt hij om ontslag uit het concurrentie- en relatiebeding, rehabilitatie en vergoeding van buitengerechtelijke kosten.

Oordeel

De rechtbank oordeelt dat de Bestuurder door het handelen van de Vennootschap voor een voldongen feit is geplaatst. Het ontslag was volgens de rechtbank feitelijk al voorbereid en stond al vast voordat de aandeelhoudersvergadering plaatsvond. Zo was binnen de organisatie al meegedeeld dat de Bestuurder zou vertrekken, was zijn telefoonnummer geblokkeerd, was hij uitgeschreven als bestuurder bij de KvK en was al gesproken over een eindafrekening en een beëindigingsovereenkomst. Zijn advies kon daardoor geen reële invloed meer hebben op de besluitvorming. De Vennootschap heeft daarmee inbreuk gemaakt op zijn adviesrecht en het ontslagbesluit is niet rechtsgeldig tot stand gekomen. Het handelen van de Vennootschap is ernstig verwijtbaar.

Redelijke grond voor ontslag

De rechtbank oordeelt daarnaast dat er wel een redelijke grond voor beëindiging van de arbeidsovereenkomst bestond. De Bestuurder heeft, in het licht van de door de Vennootschap overgelegde verklaringen, onvoldoende weersproken dat zijn invulling van de rol van CEO uiteindelijk tot een onherstelbare vertrouwensbreuk heeft geleid. Hij is meerdere malen aangesproken op een gebrek aan regie en daadkracht, onder meer naar aanleiding van de recall, de NVWA-waarschuwing en de prestaties op het gebied van HSE. Ook werd de samenwerking binnen het directieteam steeds moeizamer en uiteindelijk onhoudbaar. Ondanks de gevoerde gesprekken heeft de Bestuurder zijn invulling van de rol van CEO volgens de rechtbank niet aangepast. Gelet op deze omstandigheden kon van de Vennootschap niet worden gevergd het dienstverband voort te zetten. Herplaatsing lag evenmin in de rede vanwege de vertrouwensbreuk en het niveau van de functie.

Billijke vergoeding

Hoewel het ontslagbesluit niet rechtsgeldig tot stand was gekomen, acht de rechtbank het onaannemelijk dat een zinvol advies van de Bestuurder tot een andere uitkomst zou hebben geleid, omdat er een redelijke ontslaggrond bestond. Ook zou de Bestuurder naar verwachting op korte termijn een nieuwe baan kunnen vinden. Daarom was geen sprake van serieuze inkomensschade. Gelet op de ernstige inbreuk op het adviesrecht kent de rechtbank wel een beperkte billijke vergoeding toe.

Loon, bonussen en overige verzoeken

Het loon tot het einde van het dienstverband wordt toegewezen. Hoewel de bonusregeling niet volledig discretionair was en de Bestuurder in beginsel aanspraak kon maken op bonussen, worden deze niet toegewezen. De regeling vereiste namelijk dat de Bestuurder zich op het moment van uitbetaling in een 'non-terminated position' bevond, terwijl de bonussen pas na het ontslagbesluit zouden worden uitbetaald. Ook de eindafrekening van het verlofsaldo en vakantiegeld en de transitievergoeding worden toegewezen. Het verzoek over het concurrentie- en relatiebeding wordt afgewezen omdat de Vennootschap daarvan afstand had gedaan. Rehabilitatie wordt afgewezen omdat er wel degelijk een redelijke grond voor ontslag bestond. De buitengerechtelijke kosten worden toegewezen, terwijl de proceskosten tussen partijen worden gecompenseerd.

Redactie, augustus 2026

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 13-07-2026

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2026:4528

Zaaknummer: C/o8/346868 / HA RK 26-44

Rechters: G.W.G. Wijnands

Advocaten: D.C.J. Bogerd en J.I. Veldhuis-Lampe

Wetsartikelen: 2:241 BW, 2:244 lid 1 BW, 7:671 lid 1 BW, 2:15 BW, 2:8 BW, 2:227 lid 7 BW en 7:669 lid 3 sub h BW

RECHTSPRAAK

Ziekmelding vlak voor de BAVA staat een ontslag van een statutair bestuurder niet in de weg

Ziekmelding vlak voor de BAVA staat een ontslag van een statutair bestuurder niet in de weg. De bestuurder is voldoende in de gelegenheid gesteld haar raadgevende stem uit te brengen en het ontslagbesluit stond niet bij voorbaat al vast.

Feiten

Eiser ('de Bestuurder') is sinds 2018 werkzaam als algemeen directeur/statutair bestuurder. Nadat de vennootschap is overgenomen en de financiële resultaten verslechteren, besluit de indirecte meerderheidsaandeelhouder haar als statutair bestuurder te ontslaan en wordt een buitengewone vergadering van aandeelhouders ('de BAVA') bijeengeroepen waarin haar ontslag op de agenda staat. De Bestuurder meldt zich de dag vóór de vergadering ziek, waarna de BAVA desondanks doorgang vindt en het ontslagbesluit wordt genomen. De Bestuurder vordert vernietiging van het ontslagbesluit op grond van artikel 2:15 BW. Zij stelt onder meer dat zij wegens haar ziekmelding niet is gehoord, geen raadgevende stem heeft kunnen uitbrengen en dat het ontslagbesluit vooraf al vaststond. De vennootschap betwist dit en stelt dat aan alle wettelijke en statutaire vereisten is voldaan.

Oordeel

De rechtbank oordeelt als volgt. Het ontslagbesluit voldoet aan de wettelijke en statutaire vereisten en is daarom niet vernietigbaar. Hoewel de Bestuurder zich de dag vóór de BAVA heeft ziekgemeld, hoefde de vergadering daarom niet te worden uitgesteld. De Bestuurder had zich niet voor de vergadering afgemeld, haar ziekmelding was niet onderbouwd en haar was aangeboden telefonisch aan de vergadering deel te nemen, waarop zij niet heeft gereageerd. Bovendien heeft zij voorafgaand aan de BAVA, zowel persoonlijk als via haar advocaat, uitvoerig haar visie op het voorgenomen ontslag naar voren kunnen brengen. Daarmee is voldaan aan haar recht om te worden gehoord en haar raadgevende stem uit te brengen. Het is, aldus de rechtbank, een praktisch gegeven dat een aandeelhouder meestal niet meer afstapt

van het voorgenomen besluit en dat staat de aandeelhouder vrij. Alleen wanneer het uitbrengen van die raadgevende stem evident een wassen neus is, is sprake van strijd met artikel 2:227 lid 7 BW. Daarvan is in dit geval geen sprake. Ook het betoog dat sprake was van een voldongen feit faalt. Dat de vennootschap voorafgaand aan de BAVA een beëindigingsvoorstel heeft gedaan, betekent niet dat het ontslagbesluit al vaststond. Evenmin volgt dat uit het telefoongesprek tussen de Bestuurder en een commissaris. Van strijd met artikel 2:15 BW, artikel 2:227 lid 7 BW, de statuten of de redelijkheid en billijkheid is daarom geen sprake. De vorderingen worden afgewezen. De Bestuurder wordt veroordeeld in de proceskosten.

Redactie, augustus 2026

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 15-07-2026

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2026:4781

Zaaknummer: C/16/613662 / HA ZA 26-323

Rechters: N.A.J. Purcell

Advocaten: A.P. Marco en E. Harlaar

Wetsartikelen: 2:15 BW en 2:227 lid 7 BW

RECHTSPRAAK

Een geschorste directeur-bestuurder maakt in kort geding onvoldoende aannemelijk dat zij slechts werkneemster is

Een geschorste directeur-bestuurder maakt in kort geding onvoldoende aannemelijk dat zij slechts werkneemster is. De voorzieningenrechter oordeelt dat voorshands sprake is van een statutair bestuurder, zodat haar vorderingen tot wedertewerkstelling en loondoorbetaling stranden.

Feiten

Een directeur-bestuurder treedt op 15 januari 2026 in dienst bij gedaagde. Op 6 juni 2026 schorst de raad van toezicht haar wegens een verstoorde arbeidsrelatie en kondigt aan haar als statutair bestuurder te willen ontslaan. De directeur-bestuurder stelt dat geen rechtsgeldige benoeming tot statutair bestuurder heeft plaatsgevonden en dat zij daarom uitsluitend werkneemster is en ontslagbescherming geniet. Gedaagde stelt zich op het standpunt dat zij wel statutair bestuurder is. De directeur-bestuurder vordert in kort geding wedertewerkstelling en doorbetaling van haar loon.

Oordeel

De voorzieningenrechter oordeelt als volgt. De directeur-bestuurder heeft een spoedeisend belang bij haar vorderingen, omdat op dezelfde dag een vergadering plaatsvindt waarin haar voorgenomen ontslag als statutair bestuurder aan de orde is. Aan een inhoudelijke beoordeling van de gevorderde wedertewerkstelling en loondoorbetaling wordt alleen toegekomen indien voldoende aannemelijk is dat zij uitsluitend werkneemster is en haar daarom een beroep op titel 10 van Boek 7 BW toekomt. Dat is niet het geval. Volgens de statuten is de raad van toezicht bevoegd de statutair bestuurder te benoemen en een benoemingsbesluit is vormvrij, zodat een afzonderlijk schriftelijk benoemingsbesluit niet is vereist. De arbeidsovereenkomst, de interne communicatie en de inschrijving in het Handelsregister maken voorshands voldoende aannemelijk dat de raad van toezicht haar tot statutair bestuurder heeft benoemd. Ook is voldoende aannemelijk dat zij die benoeming

heeft aanvaard. Zij heeft de arbeidsovereenkomst ondertekend waarin zij als directeur-bestuurder is aangesteld, meegewerkt aan haar inschrijving als statutair bestuurder in het Handelsregister, zich in e-mails en andere stukken als bestuurder gepresenteerd en werkzaamheden verricht die behoren tot het domein van een statutair bestuurder, waaronder werkzaamheden op het gebied van governance, begroting en de vertegenwoordiging van werkgeefster bij een voorgenomen overname. Dat zij tijdens de mondelinge behandeling heeft verklaard dat zij op bepaalde momenten zelf heeft gedacht statutair bestuurder te zijn, bevestigt dit. Het is daarom voorshands aannemelijk dat zij statutair bestuurder is en niet uitsluitend werknemer. De voorzieningenrechter komt daarom niet toe aan een inhoudelijke beoordeling van de gevorderde wedertewerkstelling en loondoorbetaling. De vorderingen worden afgewezen. De directeur-bestuurder wordt veroordeeld in de proceskosten.

Redactie, augustus 2026

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 10-07-2026

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2026:4629

Zaaknummer: 12300403 \ UV EXPL 26-169

Rechters: D.A. van Steenbeek

Advocaten: B.K. van de Ven-Meier en A.J.D. Bekius

Wetsartikelen: 7:610 BW en Titel 10 Boek 7 BW

RECHTSPRAAK

Ontslagen bestuurder/Vallei Accountants

Een ontslagen bestuurder-accountant wordt niet wedertewerkgesteld. De arbeidsovereenkomst is vervangen door een managementovereenkomst, het ontslagbesluit staat voorlopig vast en de managementfee wordt doorbetaald.

Feiten

Eiser sub 1 ('de Bestuurder') trad per 1 mei 2022 als tekenbevoegd accountant in dienst bij Vallei Accountants Audit B.V. ('Vallei Accountants'). Na een succesvolle start werd hij per 1 oktober 2023 benoemd tot bestuurder. Per 1 januari 2024 sloten Vallei Accountants en eiser sub 2, de persoonlijke holding van de Bestuurder ('de Holding'), een managementovereenkomst op grond waarvan de Holding samen met [A] leiding gaf aan de onderneming. In 2025 ontstond een vertrouwensbreuk. Tijdens een bestuursvergadering op 9 februari 2026 werd uitgesproken dat sprake was van wederzijds gebrek aan vertrouwen, waarna de Bestuurder zich ziekmeldde. De aandeelhouder van Vallei Accountants riep vervolgens een BAVA bijeen en besloot op 10 maart 2026 de Bestuurder als bestuurder te ontslaan.

De Bestuurder en de Holding verzetten zich daartegen in kort geding. Zij stellen dat naast de managementovereenkomst nog steeds een arbeidsovereenkomst bestaat en dat geen van beide overeenkomsten is beëindigd. Daarom vorderen zij onder meer wedertewerkstelling, toegang tot de werkplek, contact met werknemers en klanten, doorbetaling van de managementvergoeding, een communicatieverbod over het ontslag en schorsing van enkele relatie- en concurrentiebedingen. Vallei Accountants voert aan dat de arbeidsovereenkomst per 31 december 2023 is geëindigd en per 1 januari 2024 is omgezet in een managementovereenkomst. Verder stelt zij dat het ontslagbesluit vaststaat, terugkeer door de vertrouwensbreuk niet haalbaar is en dat de managementvergoeding voorlopig zal worden doorbetaald.

Oordeel

De voorzieningenrechter wijst alle vorderingen af. In kort geding is onvoldoende aannemelijk dat op het moment van het ontslag nog een arbeidsovereenkomst bestond. De tekst van de managementovereenkomst, de laatste loonstrook en de eindafrekening wijzen erop dat de arbeidsovereenkomst per 31 december 2023 is geëindigd. Omdat de Bestuurder en de Holding niet hebben gesteld dat de managementovereenkomst feitelijk als arbeidsovereenkomst kwalificeert, gaat de rechter ervan uit dat de Bestuurder uitsluitend nog op basis van die overeenkomst werkzaam was. Ook daaruit volgt geen recht op wedertewerkstelling. De Bestuurder is als bestuurder ontslagen en heeft de vernietiging van dat besluit niet ingeroepen, zodat het ontslag voorlopig als uitgangspunt geldt. Bovendien kan de managementovereenkomst volgens haar bepalingen onmiddellijk worden beëindigd bij ontslag als bestuurder.

De Bestuurder heeft onvoldoende onderbouwd dat terugkeer noodzakelijk is voor klanten, werknemers of zijn reputatie, terwijl uit het mislukken van de mediation blijkt dat het vertrouwen niet is hersteld. Een financieel belang ontbreekt eveneens, omdat Vallei Accountants de managementvergoeding is blijven betalen en heeft toegezegd dat voorlopig te blijven doen. Daarom worden ook de vorderingen tot doorbetaling en schorsing van artikel 5 afgewezen. Het communicatieverbod wordt eveneens afgewezen, omdat het ontslagbesluit voorlopig rechtsgeldig is, niet onderbouwd is dat het vernietigbaar zou zijn en het ontslag al in het Handelsregister is ingeschreven. Ook de vordering tot schorsing van de bedingen slaagt niet: het relatiebeding uit de arbeidsovereenkomst is volgens Vallei Accountants al verlopen en de partij bij de ledenovereenkomst is niet in de procedure betrokken. Bovendien is onvoldoende onderbouwd dat de Bestuurder door handhaving van die bedingen onredelijk wordt benadeeld.

Redactie, augustus 2026

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 25-06-2026

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2026:3984

Zaaknummer: C/16/609713 / KG ZA 26-191

Rechters: D. Wachter

Advocaten: D. van Gerven en E.L. Pasma

Wetsartikelen: 7:400 BW en 7:610 BW

RECHTSPRAAK

Bevoegdheidsincident statutair bestuurder

In deze zaak heeft de bestuurder zich ziekgemeld vóórdat het ontslagbesluit als statutair bestuurder werd genomen en vóórdat de vergadering waarin dit besluit werd genomen was aangekondigd. Hierdoor was sprake van een opzegverbod wegens ziekte. Volgens de kantonrechter kon de arbeidsovereenkomst daarom niet automatisch eindigen door het ontslag als statutair bestuurder. De arbeidsrechtelijke verhouding bleef bestaan en het geschil ziet daarmee niet langer op de overeenkomst tussen de vennootschap en de bestuurder, maar op een zelfstandige arbeidsovereenkomst.

Feiten

Verweerder ('de Bestuurder') is statutair bestuurder van verzoeker ('de Vennootschap') en tussen partijen bestaat daarnaast een arbeidsovereenkomst. De Bestuurder is op 29 december 2025 arbeidsongeschikt geworden. Vervolgens heeft de Vennootschap het statutair bestuurschap van de Bestuurder beëindigd en een verzoekschrift ingediend. De Bestuurder stelt dat de kantonrechter niet bevoegd is om van het geschil kennis te nemen, omdat het volgens hem gaat om een geschil tussen een vennootschap en een statutair bestuurder en daarom de rechtbank van de statutaire vestigingsplaats bevoegd is op grond van artikel 2:241 BW.

Oordeel

De kantonrechter oordeelt als volgt. In beginsel geldt dat voor geschillen tussen een vennootschap en haar statutair bestuurder de rechtbank van de statutaire zetel van de vennootschap bevoegd is. Op dit uitgangspunt bestaat echter een uitzondering wanneer sprake is van een wettelijk opzegverbod, zoals bij ziekte. In dat geval eindigt het vennootschapsrechtelijke deel van de verhouding door het ontslag als bestuurder, maar blijft de arbeidsovereenkomst bestaan omdat deze niet door het opzegverbod kan worden beëindigd.

In deze zaak heeft de Bestuurder zich ziekgemeld vóórdát het ontslagbesluit als statutair bestuurder werd genomen en vóórdát de vergadering waarin dit besluit werd genomen was aangekondigd. Hierdoor was sprake van een opzegverbod wegens ziekte. Volgens de kantonrechter kon de arbeidsovereenkomst daarom niet automatisch eindigen door het ontslag als statutair bestuurder. De arbeidsrechtelijke verhouding bleef bestaan en het geschil ziet daarmee niet langer op de overeenkomst tussen de Vennootschap en de Bestuurder, maar op een zelfstandige arbeidsovereenkomst.

Omdat sprake is van een voortgezette arbeidsovereenkomst waarop het arbeidsrecht van toepassing is, is de kantonrechter bevoegd om het verzoek te behandelen. De relatieve bevoegdheid ligt bij de kantonrechter van de rechtbank van de woonplaats van de Bestuurder. Het incidentele verzoek van de Bestuurder om de zaak door te verwijzen wordt daarom afgewezen. De beslissing over de proceskosten wordt aangehouden totdat in de hoofdzaak is beslist.

Redactie, augustus 2026

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 03-07-2026

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2026:4244

Zaaknummer: 12194832

Rechters: D.A. van Steenbeek

Advocaten: C.C. Oberman, R.A. Moonen en J. Jacobs

Wetsartikelen: 2:241 BW

RECHTSPRAAK

Toetsing besluit rvc tot ontslag van bestuurder

Een statutair bestuurder van een structuurvennootschap wordt ontslagen door de raad van commissarissen en komt daartegenop in rechte. Ook het hof laat het ontslagbesluit in stand. Het besluit is niet ongeldig vanwege een tegenstrijdig belang bij de commissarissen, er is geen schending van de raadgevende stem of het hoorrecht van de bestuurder en er is geen sprake van strijd met redelijkheid en billijkheid. Het hof oordeelt voorts dat geen sprake is van een arbeidsovereenkomst met de vennootschap. De feiten en omstandigheden passen bij een bestendige vorm van medeondernemerschap.

Feiten

Appellant ('de Bestuurder') is op 8 februari 2024 ontslagen als statutair directeur van geïntimeerde, een structuur-bv ('de Vennootschap'). De Bestuurder tekende na een fusie in 2009 een overeenkomst van opdracht met een rechtsvoorganger van de Vennootschap. Na een reorganisatie in 2019 kreeg hij een zogenoemde overeenkomst van opdracht met de Vennootschap. De Bestuurder had verschillende managementfuncties binnen de Vennootschap, waaronder directeur Operatie en Sales/ORB. De Bestuurder is medeoprichter van de Vennootschap. Alle oprichters van de Vennootschap zijn aandeelhouder van een andere bv (bedrijf 1), de houder van de niet-stemgerechtigde winstaandelen van de Vennootschap. De nog bij de Vennootschap actieve oprichters zijn daarnaast ook lid van bedrijf 2, de houder van de stemgerechtigde aandelen van de Vennootschap. De Bestuurder is aandeelhouder van bedrijf 1.

In de vergadering van 8 februari 2024 nam de raad van commissarissen van de Vennootschap het besluit om de Bestuurder te ontslaan. In eerste aanleg heeft de Bestuurder zich op het standpunt gesteld dat dit ontslag onterecht is. Hij heeft bij de rechtbank een verklaring voor recht gevorderd dat het ontslagbesluit nietig is, althans vernietiging daarvan gevorderd, op

grond van artikel 2:14 BW respectievelijk artikel 2:15 BW. Hij wil, kort gezegd, zijn bestuurschap weer uitoefenen, ingeschreven worden in het Handelsregister, toegang tot de gebouwen en digitale omgeving van de Vennootschap en een rectificatie. Verder heeft de Bestuurder een verklaring voor recht gevorderd dat de rechtsverhouding tussen hem en de Vennootschap een arbeidsovereenkomst in de zin van artikel 7:610 BW is. De rechtbank heeft de vorderingen afgewezen. De Bestuurder is hiertegen in hoger beroep gekomen.

Oordeel

Het hof oordeelt als volgt.

Geldigheid van het ontslagbesluit

Allereerst heeft de Bestuurder aangevoerd dat alle commissarissen een tegenstrijdig belang hadden bij het besluit hem te ontslaan als bestuurder van de Vennootschap. Daarom was het niet aan de raad van commissarissen om hem te ontslaan, maar op grond van artikel 2:250 lid 5 aan de algemene vergadering. Het tegenstrijdig belang van de commissarissen was volgens de Bestuurder gelegen in het streven hun positie te behouden, in een situatie waarin die positie onder druk stond, ook ter voorkoming van gezichtsverlies. Dit betoog slaagt niet. De feiten en omstandigheden die de Bestuurder heeft gesteld ter onderbouwing van zijn betoog dat de commissarissen een tegenstrijdig belang hadden, heeft hij in het licht van het verweer van de Vennootschap onvoldoende onderbouwd. Dat de positie van de commissarissen werkelijk bedreigd werd, is dan ook niet komen vast te staan.

De Bestuurder heeft verder betoogd dat zijn hoorrecht (tegenover de raad van commissarissen) en zijn raadgevende stem (in de algemene vergadering, die voor het ontslag werd geraadpleegd door de raad van commissarissen) zijn geschonden, omdat het besluit van de raad van commissarissen al vaststond. Ook dit betoog slaagt niet. Voorop staat dat het hoorrecht en de raadgevende stem aan de orde zijn bij een *voorgenomen* ontslagbesluit. Daarbij ligt het niet voor de hand dat de raad van commissarissen lichtvaardig tot zo'n voornemen komt, zodat minst genomen de gedachte moet leven dat het beter is zonder de Bestuurder verder te gaan. Daarbij tekent het hof aan dat de raadgevende stem bedoeld is om het belang van de vennootschap te dienen; niet het eigen belang van de Bestuurder. De Bestuurder heeft in de algemene vergadering ruim gelegenheid gekregen en genomen om zijn positie toe te lichten, ook via zijn advocaat (wiens spreekantekeningen twaalf bladzijden beslaan). Na een schorsing hebben de commissarissen en de aandeelhouders gelegenheid gekregen op de Bestuurder te reageren; ook de Bestuurder heeft aan de discussie daarna deelgenomen. Dat de aandeelhouders en commissarissen niet uitvoerig(er) hebben gereageerd en niet overtuigd zijn geraakt door zijn weerwoord maakt niet dat de rechten van

de Bestuurder zijn geschonden. Dat de raad van commissarissen in de weken voorafgaand aan het ontslagbesluit de benoeming van nieuwe bestuurders voorbereidde, maakt verder niet dat het besluit al vaststond.

Ook stelt de Bestuurder dat het besluit waarmee hij is ontslagen, vernietigbaar is op grond van artikel 2:15 lid 1 sub b BW, omdat het in strijd is met de redelijkheid en billijkheid die de Vennootschap en de raad van commissarissen jegens hem als bestuurder moesten betrachten. Het betoog van de Bestuurder slaagt niet. Voorop staat dat de raad van commissarissen beleidsvrijheid heeft en dat de rechter terughoudendheid past bij de beoordeling of de raad van commissarissen bij het nemen van het besluit alle in aanmerking komende belangen naar redelijkheid heeft afgewogen en daarbij de nodige zorgvuldigheid heeft betracht. Voor zover tegen deze achtergrond al plaats is voor een beoordeling van de redelijkheid van de onderbouwing van het ontslagbesluit door de raad van commissarissen, heeft de Bestuurder onvoldoende toegelicht dat die onderbouwing te mager is of niet deugt. Niet is gebleken dat de Bestuurder voldoende steun kreeg binnen de organisatie. Bovendien is niet gebleken dat het besluit in strijd was met het belang van de Vennootschap en haar onderneming. Het is duidelijk dat de Vennootschap in zwaar weer verkeerde, verlies leed en gebukt ging onder verschillen van inzicht over hoe het tij gekeerd moest worden. De raad van commissarissen wijst naar het bestuur en de Bestuurder wijst terug. De leden van bedrijf 1 uitten in de ledenvergadering van 1 februari 2024 kritiek op zowel het bestuur als de raad van commissarissen maar steunden niet in meerderheid een onderzoek naar de laatste. Wie voor de gang van zaken verantwoordelijk is en wie het bij het rechte eind heeft wat betreft de te treffen maatregelen, kan hier echter in het midden blijven; het beleid van de onderneming ligt hier niet ter toetsing voor. In deze procedure gaat het enkel om het ontslagbesluit.

Tot slot heeft de Bestuurder aangevoerd dat de ondernemingsraad niet tijdig om advies is gevraagd over het voorgenomen besluit tot ontslag. Ook dit betoog slaagt niet. Dat het besluit van de raad van commissarissen niet slechts voorgenomen was maar reeds genomen zou zijn, is niet komen vast te staan. Daarbij komt dat niet is gebleken dat de ondernemingsraad zelf heeft geklaagd over een te late adviesaanvraag, terwijl dit toch in de eerste plaats op zijn weg ligt.

De tussenconclusie is dat het ontslagbesluit geldig is.

Kwalificatie van de rechtsverhouding

De Bestuurder heeft zich daarnaast op het standpunt gesteld dat er tussen hem en de Vennootschap een arbeidsovereenkomst bestaat. Het hof beoordeelt dit standpunt met inachtneming van de Deliveroo-gezichtspunten.

Het hof ziet aanleiding eerst in te gaan op het gezichtspunt onder (v): de wijze waarop de contractuele regeling van de verhouding van partijen tot stand is gekomen. Hierbij is van belang dat de Vennootschap het product is van de fusie van verschillende zelfstandige deurwaarderskantoren, de Bestuurder mede-eigenaar was van een van deze fuserende kantoren en dit fusieproduct, na herstructurering, uiteindelijk de vorm heeft gekregen van een coöperatie (bedrijf 1) die de aandelen houdt in een bv (de Vennootschap). De Bestuurder had (via zijn management-bv) samen met de uiteindelijke belanghebbenden bij de andere leden van bedrijf 1 indirect de zeggenschap over de onderneming van de Vennootschap en die onderneming werd gedreven voor hun rekening. Daaruit volgt dat de rechten en verplichtingen tussen de Vennootschap en de Bestuurder zijn bepaald door de leden van bedrijf 1 waaronder de Bestuurder (via zijn management-bv) zelf. De Bestuurder is een overeenkomst van opdracht aangeboden omdat hij lid werd van bedrijf 1.

Gezichtspunt (vi) betreft de wijze waarop de beloning wordt bepaald en waarop deze wordt uitgekeerd. In dat kader is vast komen te staan dat ook de beloning indirect werd bepaald door de Bestuurder zelf, samen met de andere leden van bedrijf 1. Over de wijze van uitkering staat vast dat de Vennootschap aan de management-bv van de Bestuurder een managementvergoeding betaalde, die werd verhoogd met btw.

Gezichtspunt (viii) betreft de vraag of degene die de werkzaamheden verricht daarbij commercieel risico loopt. De Bestuurder had indirect aanspraak op eventueel in de Vennootschap gemaakte winst. Verder liep hij (via zijn management-bv) risico op zijn aan bedrijf 1 betaalde ledenbijdrage, waarmee hij zich als het ware moest inkopen.

Gezichtspunt (ii) gaat over de wijze waarop de werkzaamheden en de werktijden worden bepaald. De Bestuurder heeft, ter onderbouwing van zijn stelling dat hij zijn werkzaamheden onder gezag van de Vennootschap verrichtte, erop gewezen dat hij zich moest houden aan de binnen de Vennootschap geldende protocollen en reglementen. Die regels waren echter door de leden van bedrijf 1, waaronder indirect de Bestuurder zelf, opgesteld of vloeiden voort uit de door bedrijf 1 opgestelde voorwaarden.

De voorgaande vier gezichtspunten wijzen er sterk op dat tussen de Vennootschap en de Bestuurder geen sprake was van een arbeidsovereenkomst. De overige gezichtspunten zijn in dit geval onvoldoende richtinggevend voor de ene of de andere uitkomst en leiden in ieder geval niet tot een andere conclusie. Hoewel (een aantal van) deze overige gezichtspunten kunnen wijzen op een arbeidsovereenkomst, passen deze evenzeer bij een bestendige vorm van medeondernemerschap zoals bij bedrijf 1 en zijn leden. De rechtsverhouding tussen de Bestuurder en de Vennootschap was geen arbeidsovereenkomst in de zin van artikel 7:610 BW.

Het hoger beroep van de Bestuurder slaagt niet. Het hof bekrachtigt het vonnis van de rechtbank.

Redactie, augustus 2026

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 16-06-2026

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2026:3978

Zaaknummer: 200.353.131

Rechters: G.P. Oosterhoff, G.A. Diebels en Th. Veling

Advocaten: M.P.C. de Kramer en M. Hurks

Wetsartikelen: 2:14 BW, 2:15 BW, 2:8 BW en 7:61o BW

RECHTSPRAAK

Sportsfanatic/Bestuurder

Een ontslagen bestuurder, tevens voormalig aandeelhouder, heeft het relatiebeding geschonden dat na zijn ontslag was opgenomen in de vaststellings- en beëindigingsovereenkomst.

Feiten

Sportsfanatic B.V. ('Sportsfanatic') is in 2011 opgericht en heeft als kernactiviteit het verkopen van voetbalkleding aan voetbalverenigingen en aan particulieren. Ten behoeve hiervan sluit Sportsfanatic samenwerkingsovereenkomsten met voetbalclubs. Vanaf 17 maart 2014 is gedaagde ('de Bestuurder') in loondienst werkzaam voor Sportsfanatic als verkoopmedewerker. Vanaf 26 juni 2017 is de Bestuurder eveneens bestuurder en medeaandeelhouder van Sportsfanatic geworden.

In het najaar van 2019 wordt de Bestuurder, na een aandeelhoudersvergadering, als bestuurder geschorst. Zijn voorgenomen ontslag wordt geagendeerd voor een in december 2019 te houden aandeelhoudersvergadering. Partijen bereiken voor dat moment overeenstemming over de beëindiging van hun samenwerking, de overdracht van de aandelen die de Bestuurder houdt in Sportsfanatic alsmede over de beëindiging van zijn dienstverband. Partijen hebben de gemaakte afspraken ten aanzien van de aandelen vastgelegd in een vaststellingsovereenkomst en ten aanzien van de arbeidsrelatie in een beëindigingsovereenkomst. Er is voor de duur van twee jaar een relatiebeding overeengekomen met een boetebepaling van € 15.000 per overtreding.

Sportsfanatic stelt in conventie dat het relatiebeding negen keer is overtreden en vordert een boete van € 135.000. De Bestuurder betwist de overtredingen. Hij is in reconventie van mening dat (i) Sportsfanatic geen beroep mag doen op het beding, (ii) dat het beding geheel of gedeeltelijk moet worden vernietigd en (iii) dat de beëindiging van zijn dienstverband het gevolg is van ernstig verwijtbaar handelen van Sportsfanatic.

Oordeel

Artikel 7:653 BW is van toepassing; vordering tot (gedeeltelijke) vernietiging

Gelet op de nauwe samenhang van de in conventie en in reconventie ingestelde vorderingen en de door partijen ingenomen stellingen worden de vorderingen in conventie en in reconventie gezamenlijk beoordeeld. De rechtbank is van oordeel dat een relatiebeding ook geldig kan zijn wanneer het is opgenomen in een beëindigings- of vaststellingsovereenkomst en niet alleen in een arbeidsovereenkomst. Daarom kon de ex-bestuurder zich beroepen op de regels van artikel 7:653 BW. De rechtbank acht niet bewezen dat Sportsfanatic de Bestuurder bewust heeft buitengesloten of ernstig verwijtbaar heeft gehandeld. Partijen hebben uiteindelijk in overleg hun samenwerking beëindigd en de Bestuurder had hiervoor € 70.000 ontvangen. De vordering om het relatiebeding te vernietigen of te verkorten wordt afwezen omdat Sportsfanatic een legitiem belang heeft bij het beschermen van het klantenbestand. Daarnaast kan de Bestuurder op grond van het beding (waarmee hij bewust had ingestemd) nog steeds andere voetbalclubs benaderen.

Overtreding relatiebeding

De rechtbank is van oordeel dat de Bestuurder het beding in ieder geval vijf keer heeft overtreden en dat in één geval de gestelde overtreding niet is komen vast te staan. In drie gevallen heeft Sportsfanatic een nadere bewijsopdracht gekregen. Iedere verdere beslissing wordt aangehouden.

Redactie, augustus 2026

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 30-08-2023

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2023:5549

Zaaknummer: C/13/719934 / HA ZA 22-534

Rechters: R.P.F. de Groot

Advocaten: W. Mollema en mr. M. Kauffmann

Wetsartikelen: 7:653 BW

RECHTSPRAAK

Verzoekster niet-ontvankelijk in faillissementsverzoek en verzoek heropening vereffening

De rechtbank oordeelt allereerst dat verzoekster per saldo geen vordering heeft, omdat zij haar vermeende vordering volledig kan verrekenen met haar schuld. Daarnaast is het verzoek ingegeven door de wens te weten aan wie bevrijdend betaald moet worden. Dat is geen vereffeningsbelang. Verzoekster wordt daarom niet-ontvankelijk verklaard in haar verzoek.

Een natuurlijke persoon vraagt primair om een faillissement en subsidiair om heropening van de vereffening van een vennootschap ('de Vennootschap') die in 2012 failliet is verklaard. In januari 2020 is dit faillissement geëindigd door het verbindend worden van de (slot)uitdelingslijst.

Verzoekster heeft, als particulier woningkoper, een appartement gekocht van de Vennootschap. Bij de koop is een kortingsregeling overeengekomen die inhoudt dat de koper een korting zou krijgen die (deels) zou vervallen als het appartement zou worden doorverkocht. De toekomstige vordering op verzoekster uit hoofde van deze regeling is gecedeerd aan een derde (gelieerde) partij. Inmiddels is het appartementsrecht verkocht en heeft de notaris een bedrag van bijna € 60.000 in depot gestort in verband met de beschreven regeling.

Verzoekster vraagt het faillissement of de heropening van de vereffening aan, omdat zij niet weet aan wie zij bevrijdend moet betalen. Aan de cessie kleven volgens verzoekster ernstige gebreken en de cessie is vatbaar voor vernietiging op grond van pauliana. Volgens verzoekster is sprake van oneerlijke handelspraktijken en wil zij haar vordering uit dien hoofde verrekenen met de vermeende vordering uit de kortingsregeling.

De rechtbank overweegt dat verzoekster per saldo geen vordering heeft, omdat haar (vermeende) vordering volledig kan worden verrekend met de schuld uit hoofde van de kortingsregeling en verzoekster heeft laten weten ook te zullen verrekenen. Het belang om te

weten aan wie bevrijdend betaald moet worden is geen belang waarvoor de vereffening moet worden ingezet. Hiervoor moet naar het oordeel van de rechtbank een andere rechtsingang worden gevolgd, bijvoorbeeld een verklaring voor recht-procedure. De rechtbank verklaart verzoekster niet-ontvankelijk in haar verzoek.

H.J. de Kloe, augustus 2026

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 14-07-2026

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2026:8480

Zaaknummer: C/15/377528 / FT RK 26/128

Rechters: W.S.J. Thijs

Advocaten: J.C. Tomson

Wetsartikelen: 2:23c BW

RECHTSPRAAK

**Bestuurder en aandeelhouder van SCF-Solutions/ABN
AMRO Bank**

Een bank spreekt de Borg tot betaling aan, maar deze weigert te betalen. In appel voert de Borg aan dat de bank onjuiste vermogensinformatie gaf bij het leggen van beslag en haar zorgplicht schond door geen aanvullende zekerheden te bedingen. Het hof oordeelt dat uitwinning van de borgtocht niet onrechtmatig is. De bank hoefde geen pandrecht op IE-rechten te vestigen om de vordering op de borg te verkleinen.

Een medebestuurder/aandeelhouder ('de Borg') heeft zich jegens de bank borg gesteld voor de nakoming van de verplichtingen van een onderneming. Na het faillissement van de onderneming spreekt de bank de Borg aan voor de openstaande vordering van de onderneming. Noch de betalingsaanzeggingen, noch de gesprekken over een minnelijke regeling leiden tot resultaat. Daarom gaat de bank over tot uitwinning van de borgtocht. Op grond van een beschikking van de Belgische beslagrechter wordt in België beslag gelegd op de roerende goederen van de appellant en wordt een gerechtelijke bewaarder aangesteld. Twee weken later eindigt de gerechtelijke bewaarneming en worden de goederen aan de Borg geretourneerd. De bank heeft de Borg in België gedagvaard. Vervolgens komen partijen in een forumkeuzeovereenkomst overeen de procedure in België te beëindigen en het geschil voor te leggen aan de rechtbank Amsterdam. In eerste aanleg heeft de rechtbank geoordeeld dat de Borg gehouden is het bedrag uit de borgtochtovereenkomst aan de bank te betalen.

In hoger beroep voert de Borg onder meer aan dat de beslaglegging onrechtmatig was, omdat de bank de Belgische beslagrechter onjuist en onvolledig heeft voorgelicht over zijn vermogenspositie. Het hof verwerpt deze grief. Tegen de achtergrond dat de bank de Borg meermaals heeft aangeschreven en de derdenbeslagen bij de grootste banken van België geen doel hebben getroffen, is dit niet misleidend. Dat de bank niet onder zichzelf beslag heeft gelegd, doet daaraan niet af, omdat de Borg daar geen noemenswaardige tegoeden aanhield. De omstandigheden die in het beslagrekest zijn genoemd, zijn dan ook niet misleidend, aldus

het hof. Dat de bank niet heeft vermeld dat de Borg mogelijk meer verhaalsvermogen heeft, leidt evenmin tot een andere conclusie. Het stond de bank vrij om, nu de Borg niet betaalde, een bewarende maatregel te treffen uit hoofde van de borgtochtovereenkomst.

Ook het betoog dat de Borg schade heeft geleden doordat bij de beslaglegging zaken zijn beschadigd of verdwenen, faalt. Bij onzorgvuldige of onrechtmatige beslaglegging dient de Borg in beginsel de deurwaarder aan te spreken, niet de bank.

Verder betoogt de Borg dat de bank haar zorgplicht heeft geschonden jegens hem door geen pandrecht op de IE-rechten van de hoofdschuldenaar te bedingen. Volgens de Borg zijn die rechten waardevol en mocht hij ervan uitgaan dat de bank daarop een zekerheid zou vestigen. Het hof volgt dit betoog van de Borg niet. De bank is op grond van haar zorgplicht niet jegens een borg gehouden om alle andere mogelijke zekerheden te vestigen. De kredietgever en -nemer zijn vrij te bepalen welke zekerheden worden gevestigd. Wie bereid is zich borg te stellen, moet zelf nagaan welke zekerheden zijn gevestigd en op basis daarvan een eigen afweging maken. Door de borgtochtovereenkomst te tekenen heeft de Borg verklaard dat hij op de hoogte was van de door de bank bedongen zekerheden. Zelfs als er een pandrecht gevestigd zou zijn geweest op de IE-rechten als extra zekerheid, stond het de bank vrij om de Borg aan te spreken uit hoofde van de borgtochtovereenkomst.

Ook de overige grieven treffen geen doel.

M. Pinar, augustus 2026

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 07-07-2026

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2026:1832

Zaaknummer: 200.351.820/01

Rechters: M.M. Kruithof, M.A.M. Vaessen en A.C. van Schaick

Advocaten: J.G.M. Roijers en J.W. Achterberg

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Curator schiet tekort in eigen verplichting om administratie veilig te stellen. Met wenk

De rechtbank wijst een vordering tot bestuurdersaansprakelijkheid voor het boedeltekort af, omdat de curator onvoldoende heeft onderbouwd dat gemaakte verwijten een belangrijke oorzaak zijn van het faillissement. Daarbij draait een cruciale overweging niet om het gedrag van de bestuurder, maar om een door de curator zelf gemaakte fout: hij weigerde gebruik te maken van de toegang tot de digitale boekhouding die hij zelf van de softwareleverancier (Exact) had ontvangen en verwarde de administratieplicht van de bestuurder met zijn eigen verplichting om de administratie veilig te stellen. In haar wenk geeft Elvan Ayerdem handvatten voor de praktijk voor het veiligstellen van de administratie.

Gedaagde is enig aandeelhouder en bestuurder van de vennootschap, die op 13 augustus 2024 failliet werd verklaard nadat pensioenpremies onbetaald waren gebleven. De vennootschap dreef een schoonmaakbedrijf. De curator vorderde primair bestuurdersaansprakelijkheid voor het volledige boedeltekort op grond van artikel 2:248 BW. Na een verstekvonnis waarin deze vorderingen volledig werden toegewezen, stelde gedaagde verzet in.

Aan de primaire vordering legde de curator twee verwijten ten grondslag: schending van de administratieplicht en onrechtmatige onttrekkingen van in totaal € 15.440.

Het eerste verwijt sneuvelt vanwege het volgende. Gedaagde bleek de administratie van de gefailleerde vennootschap bij te houden in het online boekhoudprogramma Exact. Exact bood de curator kosteloos toegang aan via haar eigen curatorprocedure, maar de curator weigerde dit en stuurde er in plaats daarvan op aan dat gedaagde zelf toegang kreeg en kopieën zou aanleveren. De rechtbank oordeelt dat de curator daarmee ‘de administratieplicht, die inderdaad (enkel) op de bestuurder rust, verwacht met de verplichting om die administratie voor de curator toegankelijk te maken.’ (r.o. 4.12). ‘Pas nadat de curator de online administratie, waarvoor

gedaagde hem toegang heeft geboden, heeft onderzocht, kan hij concluderen of gedaagde als bestuurder heeft voldaan aan zijn verplichtingen op grond van artikel 2:10 BW.’ (r.o. 4.12).

Het tweede verwijt betreft de onttrekkingen. De curator argumenteert dat de gedaagde onrechtmatig geld heeft onttrokken dan wel dat hij onrechtmatig selectieve betalingen heeft verricht. Hoewel de curator de geldstromen vanuit de vennootschap naar de bankrekening ten name van de gedaagde inzichtelijk heeft gemaakt, heeft de curator onvoldoende gesteld dat die onttrekkingen een belangrijke oorzaak zijn van het faillissement. Volgens de rechtbank is gelet op het relatief beperkte bedrag van de onttrekkingen, namelijk € 15.440, niet zonder meer aannemelijk dat de onttrekkingen een belangrijke oorzaak zijn van het faillissement.

De subsidiaire vorderingen van de curator op grond van artikel 2:9 BW en 6:162 BW, eveneens gericht op het boedeltekort, worden om dezelfde reden afgewezen: de curator heeft niet (voldoende) toegelicht dat die hebben geleid tot het faillissement van de vennootschap.

De meer subsidiaire vorderingen worden grotendeels wél toegewezen. De betalingen van € 4.310 aan gedaagde zelf en € 11.130 aan een derde, beide verricht zonder rechtsgrond terwijl het faillissement al was aangevraagd, zijn onrechtmatig, omdat deze de begunstigten hebben bevoordeeld ten nadele van de schuldeisers van de vennootschap.

Wenk

Deze uitspraak illustreert een valkuil die curatoren bij digitale boekhoudsystemen kunnen tegenkomen: het verwarren van de administratieplicht van de bestuurder met de eigen onderzoeksplicht van de curator. Zodra de bestuurder toegang tot de online administratie heeft geboden of laten bieden, rust op de curator zelf de taak om die administratie veilig te stellen – zo nodig met hulp van een deskundige dan wel de leverancier van de boekhoudsoftware. Door dat aanbod te weigeren en in plaats daarvan van de bestuurder te verlangen dat deze zelf een kopie zou aanleveren, keerde de curator in kwestie de bewijslast feitelijk om.

Voor de praktijk betekent dit: aanvaard toegang die door of namens de bestuurder tot een cloudadministratie wordt aangeboden, onderzoek deze zelf als curator actief, desnoods met externe IT- of forensisch-technische ondersteuning ten laste van de boedel. Pas na eigen onderzoek van de aangeboden administratie kan de curator concluderen of aan artikel 2:10 BW is voldaan. Zonder dat onderzoek kan de curator zich niet zonder meer beroepen op het bewijsvermoeden van artikel 2:248 lid 2 BW.

Het komt vaak voor dat een eerste beoordeling van de beschikbare, bijgehouden boekhouding aantoont dat aan de boekhoudplicht van artikel 2:10 BW is voldaan. Aan de eisen van

artikel 2:10 BW is voldaan indien de boekhouding van een zodanig niveau is dat men snel inzicht kan krijgen in de debiteuren- en crediteurenpositie op enig moment en deze posities en de stand van de liquiditeiten gezien de aard en omvang van de onderneming een redelijk inzicht geven in de vermogenspositie (HR 11 juni 1993, ECLI:NL:HR:1993:ZCo994, *Brens q.q./Sarper*).

Wanneer het, vanwege de aard van de activiteiten van een onderneming van de gefailleerde vennootschap of de branche waarin deze zit, noodzakelijk is om de aan de boekhouding onderliggende administratie te beoordelen, dan zal de curator ook deze als eerste bij de bestuurder moeten opvragen. Een businesssoftwareleverancier zoals Exact (Online) beschikt bijvoorbeeld niet over de onderliggende administratie, zoals facturen, declaraties en/of schriftelijke overeenkomsten, op basis waarvan betalingen worden gedaan die vervolgens financieel worden verantwoord in de digitale boekhouding. Die onderliggende administratie dient de curator net zo goed veilig te stellen door de bestuurder te verzoeken tot terbeschikkingstelling van de onderliggende administratie. Curatoren doen er verstandig aan om niet alleen de bestuurders te wijzen op de plicht tot verstrekking van de boekhouding en de daaraan onderliggende administratie van de gefailleerde vennootschap (ex art. 105a Fw), maar ook – bij betrokkenheid van een (software)leverancier voor een online boekhoudprogramma – de desbetreffende softwareleverancier aan te schrijven met het verzoek tot inzage of verstrekking van een back-up van de digitale boekhouding.

E. Ayerdem, augustus 2026

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 08-04-2026

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2026:8315

Zaaknummer: C/15/362363

Rechters: J. van der Kluit

Advocaten: H.W.E. Vermeer en M.T.W. Wijling

Wetsartikelen: 105a Fw, 2:10 BW, 2:248 lid 2 BW en 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Schol q.q./Bestuurder van Kozijnwens B.V.

De rechtbank houdt in een verstekzaak de bestuurder van een failliete vennootschap aansprakelijk voor het faillissementstekort en legt een bestuursverbod op voor de duur van vijf jaar.

De curator van de failliete vennootschap Kozijnwens B.V. heeft de bestuurder aansprakelijk gesteld op grond van artikel 2:248 BW en gevorderd een bestuursverbod op te leggen voor de duur van vijf jaar. Bij tussenvonnis is de curator op grond van artikel 106c Fw in de gelegenheid gesteld de rechtbank te informeren van welke andere rechtspersonen gedaagde bestuurder of commissaris is. De curator heeft laten weten dat hem geen andere rechtspersonen bekend zijn waarvan gedaagde bestuurder of commissaris is.

De rechtbank wijst de vorderingen bij verstek toe en draagt de griffier op de uitspraak na het onherroepelijk worden met bewame spoed aan te bieden aan de Kamer van Koophandel, zodat het bestuursverbod kan worden geregistreerd.

H.J. de Kloe, juli 2026

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 09-06-2021

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2021:5069

Zaaknummer: C/08/260575 / HA ZA 21-22

Rechters: U. van Houten

Advocaten: P.E.M. Schol

Wetsartikelen: 2:248 BW, 2:394 BW, 106a Fw en 106c Fw

RECHTSPRAAK

Vordering tot vernietiging van besluiten van OK-bestuurder; vordering tot betaling van kosten van verweer van OK-functionarissen; verhaal verweerkosten op bedrag dat met toestemming van de OK buiten het vermogen van de vennootschap is geplaatst?

De aandeelhouders van de vennootschap vorderen vernietiging van besluiten genomen door de OK-bestuurder. In incidenteel appel ligt de vraag voor of appellanten onrechtmatig jegens geïntimeerden hebben gehandeld door de manier waarop appellanten de procedure over de vernietiging van de besluiten hebben gevoerd. De rechtbank en het hof wijzen de vorderingen van appellanten af. De vorderingen van geïntimeerden worden in beide instanties grotendeels toegewezen.

Inleiding

Deze kwestie vindt zijn oorsprong in een ruzie tussen twee oprichters van een houdstervenootschap als gevolg van een herstructurering en een aandelenuitgifte. De oprichter wiens aandelenbelang als gevolg daarvan verwaterde ('Naam 1'), start een uittredingsprocedure bij de rechtbank. Deze wijst de vordering toe. De OK wijst de uittredingsvordering af.

Naam 1 start ook een enquêteprocedure tegen de houdstermaatschappij. De OK beveelt een onderzoek en benoemt een bestuurder bij de houdstermaatschappij en een beheerder van de aandelen. In de tweede fase stelt de OK vast dat sprake is van wanbeleid.

De OK-bestuurder en Naam 1 sluiten een vaststellingsovereenkomst met betrekking tot de inkoop door de houdstermaatschappij van de door Naam 1 gehouden aandelen. De OK-bestuurder neemt een besluit tot inkoop van de aandelen. De aandelen worden ingekocht. De OK-bestuurder informeert de overige aandeelhouders van de houdstervenootschap over de vaststellingsovereenkomst.

De aandeelhouders van de houdstermaatschappij vragen de OK de uitvoering van de vaststellingsovereenkomst te verbieden. Dit verzoek wordt tot in cassatie afgewezen.

De houdstervennootschap vraagt de OK te bepalen dat (1) de houdstervennootschap alle kosten van verweer tegen vaststelling van aansprakelijkheid betaalt, inclusief die van de OK-bestuurder en de OK-beheerder en (2) de OK-bestuurder hiervoor een bedrag buiten de houdstervennootschap (in escrow en via een schulderkenning) mag reserveren. Dit verzoek wordt tot in cassatie toegewezen.

Na de vaststelling van wanbeleid beëindigt de OK de enquêteprocedure en daarmee de benoemingen van de OK-bestuurder en de OK-beheerder. De escrow wordt niet getroffen door deze beslissing.

Onderhavige procedure

Appellanten zijn de aandeelhouders en de bestuurder van de houdstermaatschappij. Geïntimeerden zijn de houdstermaatschappij, de OK-bestuurder en de OK-beheerder. In de onderhavige procedure vorderen appellanten de vernietiging op grond van artikel 2:15 lid 1 sub b BW van een aantal besluiten van geïntimeerden. De rechtbank heeft de vorderingen van appellanten afgewezen.

Geïntimeerden hebben vorderingen in incidenteel appel ingesteld. Deze betreffen de vraag of appellanten onrechtmatig jegens geïntimeerden hebben gehandeld door de manier waarop appellanten de procedure over de vernietiging van de besluiten hebben gevoerd. De rechtbank heeft de vorderingen van geïntimeerden grotendeels toegewezen.

Principaal hoger beroep – Besluit tot inkoop aandelen

Volgens appellanten is het besluit tot inkoop van de aandelen onzorgvuldig tot stand gekomen. Dit heeft geleid tot een onnodig hoge koopprijs ten laste van de houdstermaatschappij, aldus appellanten. Het hof verwerpt deze bezwaren. De houdstermaatschappij heeft zich reeds in de vaststellingsovereenkomst verplicht de aandelen in te kopen onder vooraf overeengekomen voorwaarden. Het besluit om de vaststellingsovereenkomst aan te gaan, staat niet meer ter discussie. De bestuurder moet uitvoering geven aan die reeds geldende en bindende overeenkomst en heeft daarbij een beperkte beleidsruimte. De bestuurder heeft zich daarbij laten bijstaan door deskundigen, heeft geprobeerd de waardering te beïnvloeden in het voordeel van de vennootschap, heeft een bezwaarmogelijkheid voor appellanten bedongen en heeft ook geprobeerd om naleving van de vaststellingsovereenkomst af te dwingen. Het hof concludeert dat de bestuurder in redelijkheid en met inachtneming van de vereiste zorgvuldigheid tot het inkoopbesluit heeft

kunnen komen. De vordering tot vernietiging van het inkoopbesluit wordt afgewezen.

Principaal hoger beroep – Is het uitbrengen van de dagvaarding en akte onrechtmatig?

Appellanten komen op tegen het oordeel van de rechtbank dat zij met het uitbrengen van de dagvaarding en het nemen van een akte onrechtmatig jegens geïntimeerden hebben gehandeld en als gevolg daarvan schadeplichtig zijn.

Volgens het hof zijn geïntimeerden feitelijk genoodzaakt om te interveniëren, omdat de dagvaarding en processtukken ernstige en ongefundeerde beschuldigingen aan hun adres bevatten. Zij hebben een zwaarwegend belang om die beschuldigingen actief te weerspreken, zodat deze niet als onweersproken zouden worden aangenomen. Het hof acht het redelijk dat geïntimeerden niet uitsluitend vertrouwen op de door de voorzieningenrechter benoemde vertegenwoordiger van de vennootschap. Het interveniëren is een redelijke maatregel ter beperking van schade, aldus het hof. De daarmee gemoeide kosten kwalificeren als schade die op appellanten kan worden verhaald.

Principaal hoger beroep – Verbod stellingen te betrekken

Appellanten beklagen zich tegen het door de rechtbank opgelegde verbod om bepaalde stellingen over geïntimeerden naar voren te brengen. Volgens de rechtbank betroffen deze stellingen ernstige beschuldigingen die evident ongegrond zijn en de eer en goede naam van geïntimeerden aantasten. Appellanten hebben dat oordeel voor de meeste stellingen in hoger beroep niet gemotiveerd bestreden. Volgens geïntimeerden hebben appellanten deze beschuldigingen niet alleen in deze procedure, maar ook in andere procedures en buiten rechte geuit. Dat is door appellanten niet gemotiveerd weersproken. Het hof concludeert daarom dat appellanten door het blijven verkondigen van deze ongefundeerde beschuldigingen onrechtmatig jegens geïntimeerden hebben gehandeld. Het gevorderde verbod vormt een beperking van de vrijheid van meningsuiting van appellanten. Het hof maakt een belangenafweging in het kader van artikel 10 EVRM. Deze valt uit in het voordeel van geïntimeerden. Doorslaggevend is dat appellanten ernstige beschuldigingen aan het adres van de OK-bestuurder en OK-beheerder hebben geuit zonder voldoende feitelijke grondslag en dat deze beschuldigingen betrekking hebben op hun functioneren als OK-functionarissen. Daarom prevaleert de bescherming van hun eer en goede naam boven het belang van appellanten om deze beschuldigingen te blijven herhalen.

Incidenteel hoger beroep – Schade wegens onrechtmatige daad

Geïntimeerden vorderen veroordeling van appellanten tot vergoeding van schade die zij hebben geleden als gevolg van de door appellanten gepleegde onrechtmatige daad. Die schade

zou bestaan uit de kosten die zijn gemaakt in verband met het interveniëren in deze procedure. Volgens appellanten bestaat er geen aanleiding voor een schadevergoeding buiten het gebruikelijke liquidatietarief voor proceskosten. Het hof verwerpt dit verweer onder verwijzing naar zijn eerdere oordeel dat appellanten door hun proceshouding onrechtmatig hebben gehandeld en dat de daardoor veroorzaakte kosten als schade voor vergoeding in aanmerking komen. Dat oordeel geldt ook in hoger beroep als uitgangspunt. De interventiekosten van geïntimeerden vormen daadwerkelijk vermogensschade die door appellanten moet worden vergoed. Het hof stelt de hoogte van de schade vast op basis van door de OK-bestuurder en OK-beheerder overgelegde urenregistratie, die deels bestaat uit een schatting van de bestede tijd. Deze schatting wordt door het hof redelijk bevonden. Volgens appellanten is een deel van de schade feitelijk door het kantoor van de OK-beheerder geleden en niet door haar persoonlijk. Het hof verwerpt dat verweer. De OK-beheerder heeft een verklaring overgelegd waaruit blijkt dat haar kantoor haar op basis van lastgeving heeft gemachtigd om deze schade op eigen naam te vorderen. Volgens vaste rechtspraak hoeft een lasthebber dit niet al direct in de dagvaarding te vermelden; het volstaat dat dit gebeurt nadat daartegen verweer wordt gevoerd.

Incidenteel hoger beroep – Verklaring voor recht verweerkosten

Geïntimeerden vragen het hof vast te stellen dat hun verweerkosten kunnen worden verhaald op het bedrag dat op grond van de beschikking van de OK hiervoor buiten het vermogen van de houdstermaatschappij is gereserveerd. Het doel van de reservering is dekking te bieden voor kosten van verweer van de OK-bestuurder en OK-beheerder tegen mogelijke aansprakelijkstellingen. Volgens appellanten is deze reservering uitsluitend bedoeld voor procedures die rechtstreeks betrekking hebben op aansprakelijkheid wegens onbehoorlijke taakvervulling of onrechtmatig handelen. Omdat de onderhavige procedure formeel gaat over vernietiging van besluiten, zou verhaal op het fonds volgens hen niet mogelijk zijn. Het hof verwerpt dit verweer. Volgens het hof moet het doel van de beschikking van de OK ruim worden uitgelegd. Niet alleen kosten van procedures waarin rechtstreeks aansprakelijkheid wordt gevorderd vallen hieronder, maar ook kosten van procedures die daarmee samenhangen of een opmaat tot aansprakelijkheidsprocedures kunnen vormen (ECLI:NL:GHAMS:2021:4259, *Monitor*). De verweerkosten houden volgens het hof voldoende verband met mogelijke aansprakelijkheid van geïntimeerden om onder de beschermingsregeling te vallen. De gevorderde verklaring voor recht wordt toegewezen. De kosten van de tuchtprocedure tegen de voormalige advocaat van appellanten worden niet vergoed, omdat deze procedure niet kan worden gezien als noodzakelijke verweerkosten tegen (dreigende) aansprakelijkheid.

Incidenteel hoger beroep – Immateriële schade

Geïntimeerden vorderen vergoeding van immateriële schade. Zij stellen dat appellanten het oogmerk hadden om immateriële schade toe te brengen (art. 6:106 lid 1 onder a BW) en er sprake is van aantasting van eer, goede naam of persoon (art. 6:106 lid 1 onder b BW). Voor toepassing van artikel 6:106 lid 1 onder a BW is vereist dat het oogmerk specifiek was gericht op het veroorzaken van immateriële schade. Het enkele feit dat iemand opzettelijk onrechtmatig handelt is daarvoor onvoldoende, aldus het hof. Geïntimeerden hebben een dergelijk specifiek oogmerk niet gesteld. Op die grondslag kan de vordering daarom niet slagen. Er is wel sprake van een aantasting in de persoon als bedoeld in artikel 6:106 lid 1 onder b BW, omdat de processtukken ongegronde beschuldigingen aan het adres van geïntimeerden bevatten. Het hof kent aan de OK-bestuurder en de OK-beheerder een immateriële schadevergoeding toe.

A.M. Dumoulin-Siemens, juli 2026

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 09-06-2026

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2026:1540

Zaaknummer: 200.337.565

Rechters: K.A.J. Bisschop, S.C.H. Molin en O.J. van Leeuwen

Advocaten: Y. Borrius, J.W. de Groot en J.A. van de Hel

Wetsartikelen: 2:15 BW en 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Verkoper/Convent Capital c.s.

Het geschil in deze procedure draait om de uitoefening van een overeengekomen put-optie. De rechtbank concludeert dat de vennootschap, gelet op het feit dat geen enkele aandeelhouder van de vennootschap het aanbod tot koop van de verkopende aandeelhouder heeft geaccepteerd, verplicht is om de optieaandelen over te nemen. Dit is immers zo overeengekomen tussen partijen in de aandeelhoudersovereenkomst. Verder komt de rechtbank tot de conclusie dat de vennootschap de wettelijke handelsrente verschuldigd is over de periode vanaf de datum waarop het verzuim is ingetreden, maar niet over de periode waarin de verkoper zelf in verzuim verkeerde (dat op enig moment is hersteld).

Feiten

Eiser in deze procedure ('de Verkoper') heeft de aandelen in een onderneming op het gebied van de verkoop en levering van professionele horeca-apparatuur en grootkeukentechniek verkocht en geleverd aan Ducate Group B.V. ('Ducate').

Onderdeel van de afspraken is dat de Verkoper een deel van het te ontvangen bedrag zou herinvesteren in Ducate en in dat kader een x-aantal gewone aandelen in Ducate zou verkrijgen tegen betaling van een bepaald bedrag. Op een later moment belandt Ducate bij haar bank in bijzonder beheer en in het kader van de vereiste noodfinanciering heeft Ducate toen naast de gewone aandelen, cumulatief preferente aandelen ('cumprefs') geïntroduceerd. De Verkoper heeft toen, op verzoek van medeaandeelhouder Convent Capital I B.V. ('CC I') in Ducate geïnvesteerd en daar een x-aantal cumprefs voor ontvangen.

In de tussen de aandeelhouders van Ducate gesloten overeenkomst ('de SHA') is onder meer afgesproken dat de Verkoper het recht heeft om de door haar gehouden gewone aandelen in Ducate te verkopen en over te dragen aan de overige aandeelhouders vanaf de datum van

vaststelling van de geconsolideerde jaarrekening van Ducate over boekjaar 2023 ('de Put-optie').

Op enig moment heeft de Verkoper aangegeven gebruik te (willen) maken van de Put-optie. De betrokken partijen hebben elkaar echter niet gevonden en twisten in het bijzonder over de vraag of:

- CC I of Ducate de optieaandelen dient over te nemen ('de Koper-vraag'); en
- rente vanaf de datum van de uitoefening van de Put-optie ('de Uitoefen-datum') verschuldigd is ('de Rente-vraag').

Rechtbank

De Koper-vraag

Ten aanzien van de Koper-vraag overweegt de rechtbank dat uit de SHA volgt dat:

- CC I in eerste instantie gehouden is om de optieaandelen van de Verkoper over te nemen indien de aandeelhouders van Ducate niet ingaan op het aanbod tot koop daarvan;
- CC I het aanbod tot koop mag weigeren; en
- indien CC I het aanbod niet aanvaard, Ducate de partij is die de optieaandelen dient te kopen.

De rechtbank concludeert hier dat Ducate verplicht is om de optieaandelen te kopen van de Verkoper nu CC I, en overigens ook de andere aandeelhouders, het aanbod tot koop heeft geweigerd.

De Rente-vraag

Bij de Rente-vraag stelt de rechtbank voorop dat niet in geschil is dat op grond van de SHA over de periode vanaf de datum waarop de aandelen door de Verkoper zijn geleverd aan Ducate tot aan de Uitoefen-datum een bepaald rentepercentage verschuldigd is over het bedrag dat de Verkoper voor de optieaandelen heeft betaald. Wel is tussen partijen in geschil of er over dat bedrag nog rente is verschuldigd vanaf de Uitoefen-datum tot het moment van de betaling van de koopprijs van de optieaandelen.

De rechtbank overweegt hierover dat de Verkoper, gelet op de gemotiveerde betwisting door

onder meer CC I en Ducate, geen stukken heeft overlegd waarin van de zijde van CC I of Ducate wordt bevestigd dat mondeling is overeengekomen dat de rente zou doorlopen tot het moment van betaling. Bovendien, zo vervolgt de rechtbank, kan een afwijking van de SHA alleen schriftelijk met alle partijen bij de SHA overeen worden gekomen, hetgeen niet is gebeurd.

Wettelijke handelsrente

De Verkoper heeft verder aangevoerd dat als de afspraak over het doorlopen van de rente niet geldt, dat dan wettelijke handelsrente is verschuldigd vanaf een bepaalde datum, omdat in de SHA overeen is gekomen dat de levering van de optieaandelen uiterlijk binnen 10 dagen na de Uitoefen-datum zal plaatsvinden. De rechtbank overweegt hierover dat Ducate vanaf de Uitoefen-datum zonder ingebrekestelling in verzuim is geraakt en de normale wettelijke handelsrente verschuldigd is aan de Verkoper.

Schuldeisersverzuim en opheffing daarvan

CC I en Ducate worden door de rechtbank wel gevolgd in hun stelling dat de Verkoper op enig moment in schuldeisersverzuim is geraakt, namelijk op de datum waarop de Verkoper haar stelling over de (in haar ogen juiste) uitoefenprijs heeft ingenomen, als gevolg waarvan zij heeft verhinderd dat Ducate de SHA kon nakomen. Dat verzuim is wel weer komen te eindigen op het moment waarop de Verkoper zich bereid heeft verklaard om de optieaandelen te leveren voor het door Ducate genoemde bedrag en mededeelde apart te willen/zullen procederen over de rente.

Slotsom

De rechtbank beveelt Ducate om binnen een x-aantal dagen na de betekening van het vonnis alles te doen wat nodig is om alle door de Verkoper gehouden gewone aandelen in het kapitaal van Ducate af te nemen tegen betaling aan de Verkoper van een bepaald bedrag, te vermeerderen met de wettelijke handelsrente, en daartoe mee te werken aan het passeren van een akte van levering onder gelijke voorwaarden als de concept leveringsakte die eerder aan de Verkoper is gezonden en als productie is overgelegd.

M.J. van de Graaf, juli 2026

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 18-02-2026

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2026:4633

Zaaknummer: C/13/768763 / HA ZA 25-1017

Rechters: T.T. Hylkema

Advocaten: A.J.W. van Elk en M.H.C. Sinnighe Damsté

Wetsartikelen: 3:296 BW, 6:119a BW en 6:58 BW

RECHTSPRAAK

Uitstoting minderheidsaandeelhouder na overname Inter-Psy

Deze zaak betreft de nasleep van de overname van een grote instelling voor geestelijke gezondheidszorg. De oprichter hiervan verkoopt via een van zijn vennootschappen alle aandelen in de zorgonderneming en verwerft vervolgens indirect een belang van 15% in de verkochte vennootschap. Kort na de overname ontstaan conflicten over onder meer de governance, de zorginhoudelijke aansturing, de financiële situatie van de groep en de uitvoering van de tussen partijen gemaakte afspraken. De oprichter van de zorgvennootschap verzoekt de OK een onderzoek te gelasten en onmiddellijke voorzieningen te treffen. De andere aandeelhouders verzoeken op hun beurt om uitstoting van de (vennootschap van de) oprichter. De OK wijst het enquêteverzoek af en oordeelt dat het voortduren van het aandeelhouderschap van de oprichter in redelijkheid niet langer kan worden geduld. Daarbij weegt de OK mee dat de zorgonderneming een belangrijke regionale functie in de geestelijke gezondheidszorg vervult. Het vennootschappelijk belang wordt mede gekleurd door het publieke belang bij de continuïteit en toegankelijkheid van kwalitatief hoogwaardige zorg. Door de vennootschap tot speelbal te maken in het aandeelhoudersconflict hebben de oprichter en de aan hem verbonden vennootschappen naar het oordeel van de OK op ernstige wijze gehandeld in strijd met de jegens de vennootschap in acht te nemen eisen van redelijkheid en billijkheid. De oprichter wordt (via zijn persoonlijke vennootschap) veroordeeld haar aandelen aan de overige aandeelhouders over te dragen. De OK merkt de uitgestoten aandeelhouder op grond van de aandeelhoudersovereenkomst aan als

bad leaver; de prijs bedraagt daarom 20% van de marktwaarde van haar aandelen. Ten aanzien van enkele samenhangende contractuele vorderingen verklaart de OK zich vanwege een forumkeuzebeding onbevoegd.

Achtergrond geschil

Inter-Psy B.V. ('Inter-Psy') is opgericht door de enig aandeelhouder ('de Oprichter') en bestuurder van IP-Beheer B.V. ('IP-Beheer'), die 100% aandeelhouder is van AYTSense Zorg Groep B.V. ('AZG'). AZG is op haar beurt enig aandeelhouder en bestuurder van Inter-Psy. Inter-Psy is een zorgonderneming die geestelijke gezondheidszorg levert in de vorm van diagnostiek en behandeling aan kinderen, jongeren, volwassenen en ouderen met psychische en psychiatrische klachten. Inter-Psy verleent vanuit veertien locaties verspreid over Nederland geestelijke gezondheidszorg en is met name in het noorden van het land actief.

Begin 2025 treden de toenmalige enig aandeelhouder van Inter-Psy (AZG) en de aandeelhouders van de Opos-groep in onderhandeling over de verkoop van de aandelen in Inter-Psy. De transactie wordt op 2 juni 2025 afgerond en AZG levert de aandelen in Inter-Psy aan Opos Bidco B.V. ('Opos Bidco'), waarvan de enig bestuurder en aandeelhouder Opos Holdco B.V. ('Opos Holdco') is. IP-Beheer (enig aandeelhouder van AZG) verwerft direct na de verkoop van de aandelen in Inter-Psy een belang van 15% in Opos Holdco. Aldus behoudt de Oprichter na de transactie van de aandelen een indirect aandelenbelang van 15% in Inter-Psy.

Een van de uitgangspunten bij de transactie is dat de oprichter van Inter-Psy in een zorginhoudelijke en bestuurlijke rol bij de onderneming betrokken blijft. In de koopovereenkomst is onder meer een vrijwaringsverplichting van AZG opgenomen voor bepaalde vorderingen die verband houden met een conflict met Zilveren Kruis/Achmea. Daarnaast verplicht AZG zich op grond van een vermogensinstandhoudingsverklaring gedurende 36 maanden een vermogen van € 1 miljoen aan te houden. De Oprichter stelt zich daarvoor borg. In de aandeelhoudersovereenkomst is verder bepaald dat een aandeelhouder haar aandelen moet aanbieden wanneer zij of een aan haar verbonden persoon activiteiten verricht die schadelijk zijn voor de vennootschap of haar dochtervennootschappen. In een dergelijke *bad leaver*-situatie bedraagt de prijs 20% van de contractueel bepaalde marktwaarde.

Kort na de transactie ontstaan spanningen over de werkzaamheden van de Oprichter en zijn

samenwerking met de overige bestuurders en aandeelhouders. Ook ontstaat discussie over de financiële positie van Inter-Psy en de Opos-groep, de governance, de contractering met zorgverzekeraars, de huur van bedrijfspanden en de nakoming van de vrijwaringsverplichtingen. De managementovereenkomst met Jullisa B.V. ('Jullisa'), een van de persoonlijke vennootschappen van de Oprichter, wordt in augustus 2025 beëindigd. Partijen sluiten vervolgens in oktober 2025 een vaststellingsovereenkomst die onder meer voorziet in de inkoop van het belang van IP-Beheer. De meeste verplichtingen uit die overeenkomst worden echter aangegaan onder de opschortende voorwaarde van goedkeuring door Rabobank. Die goedkeuring wordt niet verleend, zodat de beoogde uitkoop van IP-Beheer geen rechtsgevolg krijgt.

In het najaar van 2025 komt Inter-Psy in financiële moeilijkheden doordat zorgverzekeraars bedragen verrekenen of terugvorderen vanwege overschrijdingen van omzetplafonds uit de periode vóór de overname. AZG wordt aangesproken tot nakoming van haar vrijwaringsverplichtingen. Tegelijkertijd vraagt L en J Panden B.V. ('LJP'), een vennootschap waarvan de Oprichter enig aandeelhouder is en die een groot aantal panden aan Inter-Psy verhuurt, het faillissement van Inter-Psy aan wegens een huurachterstand van ruim € 87.000. Nadat de achterstand is voldaan, wordt de faillissementsaanvraag ingetrokken. Om de liquiditeitspositie te verbeteren, verstrekken aandeelhouders leningen en vindt een aandelenemissie plaats waaraan ook IP-Beheer deelneemt.

Enquêteverzoek

IP-Beheer entameert een enquêteprocedure en stelt dat er gegronde redenen zijn om te twifelen aan een juist beleid en een juiste gang van zaken. Volgens haar is na het vertrek van de Oprichter de zorginhoudelijke continuïteit onvoldoende gewaarborgd, schieten de governance en het toezicht tekort en staan de kwaliteit en continuïteit van de zorg onder druk. Ook zouden het financiële beleid en de risicobeheersing onvoldoende zijn en zouden de overige aandeelhouders ('Opos c.s.') de door IP-Beheer geuite zorgen met escalatie en juridisering hebben beantwoord.

De OK volgt IP-Beheer niet. Na het vertrek van de Oprichter is direct een wervingstraject voor een nieuwe zorgdirecteur gestart en is voor die functie een klinisch psycholoog aangetrokken. Niet is gebleken dat de kwaliteit of continuïteit van de zorg onvoldoende is gewaarborgd. Ook heeft IP-Beheer naar het oordeel van de OK onvoldoende concreet gemaakt dat sprake is van structurele onduidelijkheid over taken en verantwoordelijkheden of van tekortschietend toezicht door de raad van commissarissen.

Dat binnen de organisatie enige onrust is ontstaan en verschillende personeelsleden zijn

vertrokken, leidt niet tot een ander oordeel, aldus de OK. Uit de stukken blijkt naar het oordeel van de OK niet dat de zorgverlening daadwerkelijk in gevaar is gekomen. Ook de financiële moeilijkheden leveren op zichzelf geen gegronde reden voor twijfel aan het beleid op. Het bestuur heeft aanvullende financiering aangetrokken en maatregelen getroffen om de liquiditeit en continuïteit van de onderneming te waarborgen. De OK oordeelt dat niet is gebleken dat financiële risico's zijn veronachtzaamd of dat adequaat ingrijpen is uitgebleven. Het enquêteverzoek en de verzochte onmiddellijke voorzieningen worden daarom afgewezen.

Uitstotingsverzoek

Bij zelfstandig tegenverzoek verzoeken Opos c.s. de OK IP-Beheer te bevelen de door haar gehouden aandelen in Opos Holdco over te dragen. Opos c.s. voeren aan dat het voortduren van het aandeelhouderschap van IP-Beheer in redelijkheid niet meer kan worden geduld, onder meer omdat de Oprichter zich structureel zou gedragen op een wijze die schadelijk is voor de vennootschappen en hun belangen. Zo zou de Oprichter onrust veroorzaken, de samenwerking frustreren en financiële verplichtingen niet nakomen. IP-Beheer voert tegen het uitstotingsverzoek aan dat de aandeelhoudersovereenkomst een eigen regeling voor aandeelhoudersgeschillen bevat, zodat de wettelijke geschillenregeling niet kan worden toegepast. Volgens IP-Beheer is voor een met artikel 2:336a BW vergelijkbare contractuele regeling in dit geval geen contractuele afnameverplichting vereist, omdat het bij uitstoting gaat om een verplichting tot overdracht van aandelen door de uit te stoten aandeelhouder en niet om een gedwongen afname zoals bij de uittredingsregeling van artikel 2:343 BW. Volgens IP-Beheer is voldoende dat de aandeelhoudersovereenkomst voorziet in een afdwingbare aanbiedingsplicht en in een verplichting van aandeelhouders om medewerking te verlenen aan overdracht van aandelen.

De OK verwierpt dit betoog. Hoewel de aandeelhoudersovereenkomst een aanbiedingsverplichting bevat, is daaraan geen afnameverplichting gekoppeld. Daardoor is niet verzekerd dat toepassing van de contractuele regeling binnen afzienbare tijd tot daadwerkelijke overdracht van de aandelen leidt. De eigen regeling staat daarom niet aan toepassing van de wettelijke geschillenregeling in de weg.

Bij de inhoudelijke beoordeling stelt de OK vast dat de voor de uitkoop relevante onderdelen van de vaststellingsovereenkomst niet in werking zijn getreden, omdat Rabobank geen goedkeuring heeft verleend. Vervolgens rekent de OK de Oprichter en de aan hem verbonden vennootschappen zwaar aan dat AZG haar vrijwaringsverplichtingen niet nakomt, terwijl Inter-Psy als gevolg van terugvorderingen van zorgverzekeraars in liquiditeitsproblemen verkeert. Tegelijkertijd vraagt LJP het faillissement van Inter-Psy aan wegens een kortstondige huurachterstand. Daarmee wordt volgens de OK willens en wetens het voortbestaan van Inter-

Psy op het spel gezet.

Daarbij weegt de OK mee dat Inter-Psy een belangrijke regionale functie in de geestelijke gezondheidszorg vervult. Het vennootschappelijk belang wordt mede gekleurd door het publieke belang bij de continuïteit en toegankelijkheid van kwalitatief hoogwaardige zorg. Door Inter-Psy tot speelbal te maken in het aandeelhoudersconflict hebben de Oprichter en de aan hem verbonden vennootschappen naar het oordeel van de OK op ernstige wijze gehandeld in strijd met de jegens Inter-Psy in acht te nemen eisen van redelijkheid en billijkheid. Het belang van Inter-Psy is daardoor zodanig geschaad, dat het voortduren van het aandeelhouderschap van IP-Beheer in redelijkheid niet langer kan worden geduld. Het uitstotingsverzoek wordt toegewezen. De overige verwijten blijven onbesproken.

De OK merkt IP-Beheer op grond van de aandeelhoudersovereenkomst aan als *bad leaver*. De prijs bedraagt daarom 20% van de marktwaarde van haar aandelen. De OK ziet geen aanleiding een deskundige te benoemen, omdat IP-Beheer de door Opos c.s. overgelegde cijfers onvoldoende concreet heeft betwist. IP-Beheer moet haar aandelen binnen twee weken naar evenredigheid aan de overige aandeelhouders overdragen.

De OK verklaart zich vanwege het forumkeuzebeding onbevoegd kennis te nemen van de samenhangende vorderingen wegens overtreding van het non-concurrentie-, geheimhoudings- en anti-ronselbeding. Deze vorderingen worden verwezen naar de rechtbank Gelderland, locatie Arnhem. IP-Beheer wordt veroordeeld in de kosten van de procedure.

A. El Allaoui, augustus 2026

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 11-06-2026

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2026:1603

Zaaknummer: 200.363.086/01

Rechters: J.M. de Jongh, E. Loesberg, A.J. Wolfs, G. Boon en F. Marring

Advocaten: C. van der Most, L. te Linde en P.P.G. Bissessur

Wetsartikelen: 2:337 lid 1 BW, 2:336a BW, 2:343 BW., 2:8 BW, 2:340 lid 3 BW, 2:339 lid 1 BW, 2:339 lid 3 BW en

RECHTSPRAAK

Hoge Raad oordeelt inzake KNVB/Vitesse: geen rechterlijke terughoudend bij beoordeling besluiten van rechtsprekende organen. Vitesse behoudt proflicentie.

De Hoge Raad laat het arrest van het hof waarin de intrekking van de proflicentie van Vitesse door de Licentiecommissie en de Beroepscommissie van de KNVB werd geschorst, grotendeels in stand. Aan organen van een rechtspersoon komt niet per definitie een ruime beleids- en beoordelingsruimte toe, en de rechter hoeft zich bij het beoordelen van besluiten van een orgaan met een rechtsprekende taak niet per definitie terughoudender op te stellen dan bij de beoordeling van besluiten van andersoortige organen. Dit hangt namelijk af van de omstandigheden van het geval. Alleen de klacht van de KNVB over de proceskostenveroordeling in het incidentele hoger beroep slaagt.

Partijen

Bij deze procedure zijn de KNVB en Vitesse betrokken. Vitesse neemt op basis van een door de KNVB verstrekte licentie (de proflicentie) deel aan de door de KNVB georganiseerde competities betaald voetbal. De Licentiecommissie van de KNVB heeft de proflicentie van Vitesse ingetrokken, en de Beroepscommissie, zijnde een rechtsprekend orgaan van de KNVB, heeft het daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Procedure

De voorzieningenrechter en het hof moesten in kort geding beoordelen of aannemelijk is dat de besluiten van de Licentiecommissie en de Beroepscommissie ('de Commissies') op grond van artikel 2:15 BW vernietigbaar zijn. De voorzieningenrechter stelde de KNVB in het gelijk. Vitesse is tegen dat vonnis in kort geding in hoger beroep gegaan waarna de KNVB op één punt van het vonnis van de voorzieningenrechter in incidenteel hoger beroep is gegaan. In hoger beroep is Vitesse in het gelijk gesteld en het hof heeft het vonnis van de

voorzieningenrechter vernietigd. De KNVB heeft tegen dit arrest cassatie ingesteld.

Klachten van de KNVB

De eerste klacht bevat twee deelklachten. In haar eerste deelklacht klaagt de KNVB (i) dat het hof heeft miskend dat organen van rechtspersonen in het algemeen een ruime beleids- en beoordelingsruimte hebben. In het tweede deel klaagt zij dat (ii) een rechtsprekend orgaan daarnaast recht heeft op extra terughoudendheid van de rechter, al helemaal waar het om een kort geding gaat.

Daarnaast klaagt de KNVB met motiveringsklachten tegen het oordeel van het hof dat de besluiten naar hun inhoud vernietigbaar zijn. Zij vindt het onbegrijpelijk dat het hof meeweegt dat Vitesse al eerder zwaar is bestraft voor verschillende fouten, en dat het hof oordeelt dat de actuele ontwikkelingen buiten beschouwing zijn gelaten door de Commissies. De Commissies waren daarvan op de hoogte stelt de KNVB. Ook klaagt zij dat het hof heeft miskend dat de bredere maatschappelijke belangen van Vitesse buiten de kring van artikel 2:8 BW-betrokkenen vallen. Die groep is beperkt tot de KNVB en haar leden. Andere belangen mochten dus niet worden meegewogen.

Ten slotte klaagt de KNVB tegen de proceskostenveroordeling in het incidentele hoger beroep. Zij had in eerste aanleg gewonnen en had in het hoger beroep geen wijziging van het dictum gevorderd. Dit maakte dat het incidentele hoger beroep overbodig was en een kostenveroordeling daardoor onredelijk is.

Oordeel van de Hoge Raad

Beide deelklachten van de eerste klacht falen. Dat organen van rechtspersonen steeds een ruime beleidsruimte hebben, vindt in haar algemeenheid geen steun in het recht. Het hangt af van de omstandigheden van het geval. Ook hoeft de rechter zich bij rechtsprekende organen niet extra terughoudend op te stellen, en dat geldt evenmin voor de kortgedingrechter enkel omdat deze op een waarschijnlijke uitkomst van een bodemprocedure zou moeten wachten.

Het oordeel dat de besluiten naar hun inhoud vernietigbaar zijn, berust op de evenredigheid van de sanctie (art. 2:15 lid 1, aanhef en onder b, BW). Het oordeel ziet op de belangenafweging in het licht van de verstreckende gevolgen van de onvoorwaardelijke intrekking voor Vitesse en de belangen van de betrokkenen. De Hoge Raad benadrukt mede dat zij de mate van indringendheid waarmee het hof de besluiten van de licentie- en beroepscommissie heeft getoetst niet op juistheid kan beoordelen. Het gaat namelijk om een oordeel dat voortvloeit uit waarderings van feitelijke aard.

De motiveringsklachten falen eveneens. Het draait hier om de vraag of het hof zijn oordeel dat de bodemrechter de besluiten naar hun inhoud zal vernietigen wegens strijd met de redelijkheid en billijkheid, voldoende begrijpelijk heeft uitgelegd. De afweging in dat oordeel had twee kanten. Enerzijds had Vitesse in het verleden fouten gemaakt, hetgeen zou pleiten voor een stevigere sanctie. Anderzijds was Vitesse daar in het verleden al zwaar voor gestraft, hetgeen zou pleiten voor geen zwaardere sanctie.

De KNVB stelt dat zij het onbegrijpelijk vindt dat het hof heeft geoordeeld dat de Commissies actuele ontwikkelingen buiten beschouwing hebben gelaten. De Hoge Raad nuanceert dit en stelt dat het hof waarschijnlijk bedoelt dat zij minder gewicht heeft toegekend aan die overweging bij haar eindoordeel. Het eindoordeel, dat de Commissies niet in redelijkheid tot hun besluit hebben kunnen komen, ziet dus vooral op de afweging tussen de belangen van Vitesse enerzijds en de KNVB anderzijds.

De klacht dat de belangen onder 2:8 BW geen bredere maatschappelijke belangen zouden omvatten, acht de Hoge Raad ongegrond. Het hof bedoelde daarmee dat het eigen belang van Vitesse, dat als lid van de KNVB wél onder artikel 2:8 BW valt, mede wordt ingekleurd door haar maatschappelijke functie.

Ten slotte slaagt de klacht over de proceskostenveroordeling in het incidentele hoger beroep wel. De KNVB had in eerste aanleg bij de voorzieningenrechter gewonnen. Na het hoger beroep van Vitesse had de KNVB in incidenteel hoger beroep tegen het oordeel in eerste aanleg geen wijziging van het dictum gevorderd. Het was dus eigenlijk overbodig, oordeelt de Hoge Raad. De KNVB kreeg niet inhoudelijk ongelijk, maar het beroep werd verworpen wegens gebrek aan belang. Het is dan onredelijk om iemand daarvoor te straffen.

De overige klachten falen zonder nadere motivering (art. 81 lid 1 RO).

Conclusie

Alle klachten van de KNVB falen, behalve de klacht over de proceskostenveroordeling in het incidentele hoger beroep. De Hoge Raad vernietigt het arrest van het hof daarom uitsluitend op dat punt, zonder een nieuwe kostenveroordeling uit te spreken. Voor het overige blijft het arrest in stand. De besluiten blijven geschorst en de KNVB blijft gehouden Vitesse toe te laten tot de competities. Aan dit gedeeltelijke succes verbindt de Hoge Raad geen gevolgen voor de proceskosten in cassatie. De KNVB wordt alsnog volledig in die kosten veroordeeld.

M.P. Bruintjes, augustus 2026

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-07-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:1300

Zaaknummer: 25/03929

Rechters: M.V. Polak, H.M. Wattendorff, S.J. Schaafsma, F.R. Salomons en G.C. Makkink

Advocaten: J.W.H. van Wijk, J.B.B. Heinen, J.H.M. van Swaaij en W.A. Jacobs

Wetsartikelen: 2:8 BW en 2:15 BW